

РЕШЕНИЕ

№ 2421

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **856** по описа за **2022** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в (ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от изпълнителния директор И. И., чрез адв. Р. С., срещу решение № 1397 от 27.12.2021 г., постановено по НАХД № 12822/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), 95 състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22 - 007354 от 26.08.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., като наложената на дружеството за нарушение на чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) имуществена санкция е намалена от 2 500 (две хиляди и петстотин) лева на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

В касационната жалба се обосновават доводи за неправилност на съдебното решение, поради наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) – нарушение на закона, допуснато съществено нарушение на процесуални правила, явна несправедливост на наложеното наказание. Възраженията на касатора са свързани с приложимостта на привилегирания състав по чл. 415в, ал. 1 КТ и наличието на маловажен случай по чл. 28 ЗАНН, което според жалбоподателя не било изследвано от СРС. Касаторът

акцентира и на недобросъвестно поведение на служителя А. А. Г. във връзка с представен болничен лист № 1631958, непризнат от ТЕЛК с Експертно решение № 1665/28.10.2021 г., влязло сила на 21.12.2021 г. Претендира отмяна на съдебния акт, а в условията на евентуалност моли касационната инстанция да приложи нормата на чл. 415в, ал. 1 КТ като ангажира отговорността му в хипотезата на маловажност на нарушението.

Ответникът – Директорът на „Дирекция инспекция по труда“- С., в с.з. чрез юрк. М., оспорва касационната жалба. Претендира разности

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационното оспорване.

Административен съд – София-град, в настоящия IX-ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови обжалвания правен резултат, СРС е приел за установено следното: за времето от 12.07.2021 г. до 06.08.2021 г. контролни органи от Дирекция „Инспекция оп труда” С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма]. В хода на проверката били изискани и представени документи от страна на дружеството, като при преглед на трудовото досие на А. А. Г., служител на [фирма] на длъжност „управител склад“, се констатирало, че със заповед № 32/14.07.2021 г., съгласно чл. 210, ал. 1 и на основание чл. 205, ал. 1 и чл. 207, ал. 1, т. 1 КТ, изпълнителният директор на [фирма] наложил удържки от трудовото му възнаграждение, както следва: за м. май 2021 г. в размер на 890,38 лв., и за м. юни 2021 г. в размер на 375, 76 лв. А. Г. получил заповедта с куриерска служба „С.“ на 02.08.2021 г. При преглед на представения фиш за работна заплата на А. Г. за м. май 2021 г. инспекторите установили, че сумата от 890,38 лв. била удържана от трудовото му възнаграждение. Съответното обстоятелство, както и другите констатации на контролните органи, формирани в хода на проверката, били обективирани в Протокол за извършена проверка изх. № ПР2123291/06.08.2021 г. Издадено било предписание в срок до 20.08.2021 г. работодателят да изплати на А. Г. разликата до пълния размер на дължимото и уговорено за м. май 2021 г. трудово възнаграждение за извършената работа. Контролните органи, разпитани като свидетели в съдебното производство - З. П. и М. Т., приели, че [фирма], в качеството на работодател, е извършил нарушение на разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ, като не е изплатил в пълен размер уговореното трудово възнаграждение за м. май 2021 г. на А. А. Г. и незаконосъобразно е удържал сумата от 890,38 лв. преди изтичането на срока по чл. 210, ал. 3, вр. ал. 4 КТ. В присъствието на упълномощен представител на дружеството е съставен Акт № 22-007354/06.08.2021 г. за установяване на административно нарушение (АУАН). Срещу АУАН е постъпило писмено възражение, като на 16.08.2021 г. предписанието било изпълнено и сумата от 890,38 лв. била изплатена на служителя. Въз основа АУАН и след запознаване с материалите по преписката, при идентично фактическо описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация съобразно чл. 128, т. 2 КТ, Директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ С. издал срещу [фирма] процесното НП, с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 КТ наложил имуществена санкция в размер на 2 500 лв.

Описаната фактическа обстановка съдебният състав на СРС е установил въз основа

събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, които е приел, че в своята съвкупност установяват безпротиворечиво частичното изплащане на трудовото възнаграждение на Г. за положения от него труд за м. май 2021 г. и удържаната сума от 890,38 лв. В съдебното решение е констатирано, че са спазени установените в чл. 34 ЗАНН срокове за образуване на административнонаказателното производство и за издаване на НП; съставеният АУАН има необходимото съдържание по чл. 42 ЗАНН, а издаденото въз основа на него НП отговаря на изискванията на чл. 57 ЗАНН. По наведените с жалбата оплаквания, съдът е счел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице и да представляват формални основания за отмяната на НП. СРС е намерил за доказано извършеното от работодателя нарушение на чл. 414, ал. 1 КТ. Установил е, че не са налице основания за приложение разпоредбата на чл. 415в КТ, регламентираща маловажните случаи на административни нарушения. Същевременно е отчетено последвалото преди издаване на НП изплащане на дължимата на лицето сума, при което съдът е преценил наложената имуществена санкция в размер на 2 500 лв. за завишена. При липсата на доказателства за осъществени от дружеството предходни аналогични нарушения на трудовото законодателство, СРС е изменил процесното НП, като намалил имуществена санкция до минимално предвидения в чл. 414, ал. 1 КТ размер от 1 500 лв.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Постановено е при точен и обективен анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, при вярно установена фактическа обстановка, на основата на която са формирани правилни и законосъобразни правни изводи относно вмененото на дружеството нарушение. По делото е доказано и касаторът не оспорва, че в качеството си на работодател, е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 414, ал. 1 КТ, като със заповед № 32/14.07.2021 г. на изпълнителния директор на [фирма] са наложени удръжки от трудовото възнаграждение на А. А. Г. за м. май 2021 г. в размер на 890,38 лв. и за месец юни 2021 г. в размер на 375,76 лв. Служителят е получил заповедта с куриерска служба „С.“ на 02.08.2021 г. Не се спори и за това, че сумата е удържана от работодателя преди да изтече законоустановеният едномесечен срок за оспорване на заповедта за налагане на удръжки съгласно чл. 210, ал. 4 КТ, като по този начин дружеството-жалбоподател е осъществило от обективна страна състава на нарушението по чл. 128, т. 2 КТ.

Касаторът не оспорва горепосочените факти, но развива защитна теза за приложимост на привилигирания състав по чл. 415в, ал. 1 КТ и наличие на маловажен случай по чл. 28 ЗАНН. Съответни на доказателствата по делото са съображенията на първоинстанционния съд в тази насока. Правилен е формираният извод за липса на основания за приложение на чл. 415в, ал. 1 КТ. Специалният състав по глава X., раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В тази насока следва да се съобрази посоченото в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г.

на ВАС по т. д. № 7/2010 г. "Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранимо веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер. В случая нарушението по същество е свързано със засягане на едно от най-важните права на гражданите – правото да получат възнаграждение за положения от тях труд, нарушаването на което пряко рефлектира в правната им сфера. Касае се за частично изплатено, със закъснение от три месеца трудово възнаграждение, представляващо основен доход и източник на средства за издръжка, което индикира настъпили неблагоприятни вредни последици за работника, след като същият е бил лишен от възможността да се ползват от възнаграждението за труда си. Това обстоятелство категорично изключва възможността за квалифициране на санкционираното изпълнение на задължение като маловажно такова в контекста на чл. 415в, ал. 1 КТ, до какъвто правилен и законосъобразен извод е достигнал и първоинстанционният съд.

Обратен извод не следва от твърдението на касатора, че служителят е бил недобросъвестен в рамките на развитото се трудово правоотношение, респ. че представеният от него болничен лист е отменен с влязло в сила експертно решение на ТЕЛК. В тази насока следва да се посочи, че поведението на работника и евентуалните негови зловредни действия биха били относими към дисциплинарното производство, но са ирелевантни за настоящия спор, свеждащ се до изясняване на въпроса дали е налице описаното в НП административно нарушение.

Противно на възраженията в жалбата настоящата инстанция намира, че съдебният състав на СРС е отговорил изчерпателно на всички оплаквания за незаконосъобразност на НП. Несъгласието с мотивите на съда не сочи на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в каквато насока е бланкетно посочения довод за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. В обжалваното съдебно решение са изложени убедителни мотиви за съставомерността на допуснатото нарушение, неговата безспорна установеност, както и относно вида и размера на наложената санкция. Правилно съдът е счел, че последната се явява справедлива, обоснована и съответна на тежестта на извършеното нарушение, ако бъде редуцирана до минимално предвидения в санкционната норма размер. При липсата на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, настоящият съдебен състав намира, че проверяваното съдебно решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на Дирекция "Инспекция по труда" – Софийска област следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1397 от 27.12.2021 г., постановено по НАХД № 12822/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 95 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор И. К. И., да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.